MLHA, MOŘE, MORDÝŘI

JEFFERY RUSSELL

MLHA, MORE, MORDÝRI

KNIHY JEFFERYHO RUSSELLA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Kobkanýři

Kosti, pasti, slepice
Mlha, moře, mordýři

Připravujeme

Kletby, hadi, barbaři

MLHA, MOŘE, MORDÝŘI

JEFFERY RUSSELL

PŘELOŽIL
JIŘÍ MATYSKIEWICZ

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jeffery Russell, 2016
Translation © Jiří Matyskiewicz, 2024
Cover Illustration © Jiří Kůs, 2024
Cover Art © Lukáš Tuma, 2024
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-726-9 (pdf)

Kenovi, tomu nejlepšímu patronovi trpasličích umění.

Prolog

Plachta na horizontu pomalu narůstala a vlála nad ní vlajka výmluvně černé barvy.

Chlemtavá sosna se hnala přes rozbouřené vlny pod plnými plachtami, poháněná silnými poryvy vichru, který se snažil rozervat její lanoví. *Kátin frťan* plul hned vedle, jen padesát metrů na levoboku.

Právě křižoval a přídí tříštil vlny, až moře pokrývala bílá pěna. Živobytí a teď nejspíš i přežití obou lodí záviselo na jejich rychlosti.

Ale plachta na horizontu se stále blížila.

„Vytáhněte rudou vlajku," přikázal Samona. „Ať věděj, že sme pašeráci."

„Možná potřebujou pomoc?" zeptal se Skulk. Na palubě sloužil jako první důstojník nebo kvartýrmistr, podle toho, co od něj zrovna kapitán Samona potřeboval.

„Ne s tou vlajkou, co vytáhli," zabručel Samona. „No, aspoň dávaj jasně najevo, o co jim jde."

„Ale proč dou po nás? Po Oblačným moři pluje spousta obchoďáků. Dyť my vezem akorát blbej rum do zatracenýho Rumodůru." Skulk udělal pár kroků k záďovému zábradlí, přiložil si ruce k ústům a naprosto marně zařval: „My sme na stejný straně jako vy, kreténi!"

Kátin frťan už svou vlajku vytáhl. Zamířil víc na levobok a vzdálenost mezi oběma plavidly se začala zvětšovat. Jeho kapitán Marin dobře věděl, že špatně mířený projektil

z katapultu může taky náhodou zasáhnout jinou, příliš blízkou loď.

Samona si přiložil k oku dalekohled a automaticky se pokusil zavřít druhé, o které přišel před mnoha lety. Sledoval a čekal.

Minuta. Dvě minuty.

Černá vlajka stále vlála. Pirátská loď se blížila. Samona vytáhl z kapsy vesty signální zrcátko. Mraky nad Oblačným mořem většinou pokrývaly hladinu jako hustá deka, ale toho dne se odvážily o něco výš. Mrzutě vířily na obloze, dost husté, aby dokázaly zakrýt skoro veškeré stopy po slunci až na slabou šedou záři, která visela ve vzduchu jako kouř. Skulk musel vytáhnout lucernu, aby mohl Samona poslat signál.

Potřeboval jen jediný záblesk.

Rozdělíme se.

„Ostře na pravobok!“ vykřikl.

Chlemtavá sosna se začala naklánět. Kapitán se chytil zábradlí na levoboku a sledoval, jak *Kátin frťan* zatáčí a ukazuje mu svou záď. I na tu vzdálenost slyšel, jak stěžně a ráhna lodi skřípají námahou.

Jejich pronásledovatel také změnil směr.

„Nejdou po rumu,“ prohlásil Samona. „Pronásledujou *Frťana*.“

Skulk se zatvářil uraženě. „A co oni maj co my ne?“

Samona na tu otázku znal odpověď, ale mlčel. Rum vezený oběma loděmi sloužil jen jako záminka. Opravdový náklad se pečlivě schovával v podpalubí *Frťana* a vědělo o něm jen pět lidí. Samona zredukoval seznam podezřelých na čtyři jednoduše tím, že se z něj vyškrtl. Aspoň měl pocit, že udělal nějaký pokrok. Rozhodl se snad kapitán Marin nafingovat útok na svou vlastní loď? Mohl by tak

ukrást cenný náklad, aniž by ohrozil svou pověst pašeráka, jenže Marin tak chytrý nebyl. Samona nejspíš mohl vyškrtnout ze seznamu i svého kolegu.

Pirátská loď vypadala skoro dvakrát větší než *Frťan*. Rychlejší být nemohla, takže musela používat magii. Počasní čarodějové nebyli laciní. Samona to moc dobře věděl, protože přispěl na toho, který se nacházel na palubě *Frťana*. Piráti ale zjevně zaplatili víc a dostali lepšího počasníka. Samona neměl tušení, co v té bedně, kterou spolu s Marinem skryli v podpalubí lodi, vlastně převážejí, ale někdo se rozhodl vynaložit spoustu peněz na její získání. Ta bedna nebyla zas tak velká, ale vážila víc, než by čekal. I kdyby přetékala zlatem, po zaplacení opravdu kvalitního počasného mága by zbylo tak na pár piv.

„Střílejí!" zavřískal Skulk.

Samona sledoval temné obrysy střel vypálených z katapultů pirátské lodi. Řetězovka. Piráti se trefili do plachtoví *Frťana*, rozervali ho na kusy a přetrhali část lanoví. Jeden roh hlavní plachty sebou začal volně plácat ve větru. Střela se začala stahovat kolem svého cíle a Samona slyšel praskání ráhen. V lanoví se objevili lodníci, marně se snažící svou loď zachránit. Mraky najednou začaly klesat a zakryly všechny lodě hustou mlhou.

„Ostře na levobok!"

„Kapitáne?" zeptal se Skulk.

„Zkusíme je napadnout z boku."

„Na to plujou sakra rychle, pane."

„Můžeme se dostat na dostřel luků. Není to moc, ale musíme to zkusit." Na seznamu v Samonově hlavě zůstávala tři jména. Nevěděl, kdo z nich za tím stojí, ale bylo mu jasné, jaké problémy nastanou, pokud ten náklad zmizí. Zbývala naděje, že společný odpor dvou lodí piráty odradí

od dalšího pronásledování. Nebo, pokud budou vzdorovat dost dlouho, se počasník unaví.

„Kapitáne…," ozval se Skulk.

Samona zavrtěl hlavou. Náklad převážený mezi dvěma skupinami fanatických kultistů. Tenhle kšeft byl fakt blbý nápad. Dobrá, ne blbý. Bylo to riskantní, ale mohlo se to vyplatit. I když… asi už ne. Blbý nápad.

„Kapitáne!"

Samona vzhlédl.

Přímo před nimi se v mlze tyčilo něco obrovského a temného. Vítr se zběsile rozeřval, jako by se snažil loď zvednout a hodit s ní někam do dáli.

Ostrov? Uprostřed ničeho, v Oblačném moři?

V hlavě se mu objevilo jméno a najednou mu naskákala husí kůže po celém těle.

„Černomlžnej ostrov!" zaječel Skulk. „Stáhnout plachty! Ostře na levobok! Na pozice! Makejte!"

Manévr je navedl přímo do vlny a *Chlemtavá sosna* zasténala bolestí po námořním ekvivalentu nárazu do cihlové zdi. Kolem přídě se rozstříkla voda a srazila lodníky na palubu. Plachetnice se naklonila, když se vlna prohnala pod nimi, hravě s nimi pohodila a pak je nechala, aby po ní sklouzli jako po kusu mýdla.

Ale účel to splnilo. Zpomalili a zamířili stranou.

Samona nepřítomně vnímal, jak Skulk vříská rozkazy, ale ignoroval ho. Soustředěně zíral na Černomlžák.

Ty historky nelhaly.

Kátin frťan působil oproti ostrovu jako dětská hračka. Jeho potrhané plachty sebou zbytečně plácaly ve vichru. Taky se snažil zatočit, ale už bylo pozdě. Loď dosáhla hranice temnoty a zmizela přímo v ní. Samona netušil, co přesně piráti dělají. Zamířili do temnoty úmyslně, pohá-

nění touhou po nákladu, nebo počasný čaroděj nestačil zareagovat a setrvačnost hnala jejich loď do zkázy? Bylo to jedno. Nijak se svému osudu nepokoušeli vyhnout. Stále zrychlovali, když je temnota pohltila.

A pak se ozvaly zvuky, které ho do konce života pronásledovaly ve snech.

Durham byl králem Tanahaelu a všem to bylo naprosto fuk. Pravda, Hammi k němu každé ráno předstoupil s „jajcem pro vašu královskůvýsost“, načež se hromově zasmál. Zdálo by se, že je to ten typ vtipu, který se po prvním použití omrzí. Možná po druhém, v případě dodatečného obecenstva. Ale Hammiho představa o tom, co je sranda, se vyznačovala neotřesitelnou jistotou, že jednou vymyšlený vtip nesmí zahynout.

Největší problém království Tanahael byl nepříjemně mokrý fakt, že ho nedávno z devíti desetin zaplavilo jezero. Voda zakryla ruiny dávného města a kostěné zbytky jeho dřívějších obyvatel, převážně spláchnuté až na dno jeskyní stržených explozí trpasličích trhavin. Prostě to nebylo místo vhodné na dovolenou. Kobkanýři se pyšnili svou důkladností. Když ruiny opustili, měl Tanahael přesně jednoho stálého obyvatele schopného pohybu: kostlivého psa jménem Čučimka.

Durham se rozhodl odejít s trpaslíky. Při likvidaci jeho království získali vzácný artefakt, který bylo potřeba vrátit původním majitelům, a bývalý strážný chtěl zůstat s výpravou až do úplného konce. Přece jen cítil jistou zodpovědnost, jelikož se artefakt nacházel na jeho panství. Kromě toho by nejspíš časem umřel žízní, protože vodu

z jezera pít odmítal. Čučimku nechal, aby v nepřítomnosti krále na všechno dohlédl. Psí kostlivec stejně nemohl vyrazit na cestu s ním, protože se rozsypal na hromádku kostí, pokud se příliš vzdálil od města, a bylo nutné ho sesbírat a donést zpátky, kde se zase po chvíli poskládal dohromady.

Měsíc po výbušném vyvrcholení výpravy stál Durham na dřevěné plošině výtahu s obličejem omotaným šálou, aby si ochránil nos před ledovým horským vzduchem. Naproti němu stál trpaslík v cylindru a tahal za provaz připevněný k velkému zvonu na vrcholu útesu. Jmenoval se Tad a vedl elitní trpasličí kumpanii jménem Kobkanýři. I otrlý trpaslík pociťoval venkovní chlad, a tak si z cylindru vytáhl dvě huňaté klapky na uši, čímž ho zkonvertoval na podivného křížence mezi ušankou a kloboukem do lepší společnosti. Šálu na rozdíl od Durhama nepoužil, aby si ponechal volná ústa na doutník. S ohledem na mohutné vousy by bylo uvázání šály stejně dost komplikované. Vedle Tada přešlapovala Rubína. Ačkoli to byla lidská žena, i ona měla na bradě několik dlouhých chlupů v důsledku toho, že už dávno překonala věk, do něhož se tělo snaží zachovávat nějaké rozumné konvence. Ke své obvyklé rudé róbě a písařské štóle přidala silnou šálu a zelené palčáky. Na jedné ruce v rukavici měla položený deník, v druhé neohrabaně svírala brk a psala a psala.

Taky s sebou měli osla.

Durham se v posledních dnech oddával představám, jak toho osla zamorduje.

Pronajali si ho ve stáji v Náve, malé vesničce ležící u ústí Bohověžského údolí. Pokračovat s vozy dál nešlo. Stájník mlčky přijal jejich peníze a pak podal Durhamovi vodítko a klacek. Ukázalo se, že přesun osla vyžaduje spolupráci

dvou osob. Někdo musel jít jako první a táhnout za vodítko v požadovaném směru, zatímco druhá osoba poháněla neochotné zvíře zezadu klackem. Rubína se rozhodla, že cestu stráví na oslovi. Sedla si na něj bokem, jako by byl chlupatá nevrlá lavice. Na dopředný postup osla to nemělo sebemenší vliv. Tad se chopil vodítka a Durham, na základě svých zkušeností městského strážného, dostal za úkol poskytovat oslovi motivaci klackem. Za celou cestu osla ani jedinkrát nenapadlo, že by udělal jediný krok kupředu sám. Do strany nicméně chodil sám celkem ochotně, křížem krážem, a kontroloval vše v okolí co do kousatelnosti a sežratelnosti. Jeho výzkum mimo jiné zahrnoval křoví, kamení, stromy, vousy, pláště, trpaslíky a nešťastného kolemjdoucího jménem William.

Navzdory všem obtížím se Durham nacházel na nejúžasnějším místě, kde kdy byl, a to jen díky Bohověžím. Stálo jich tam dvanáct, všechny v základně několik set metrů široké. Obrovské skalnaté jehlany se vztahovaly k obloze, obalené zelenými popínavými rostlinami pokrytými sněhem a dlouhými stébly horské trávy, která se snažila růst ve všech škvírách mezi balvany. Bohověže byly rozeseté kolem celého údolí, po dvojicích nebo trojicích, a zakrývaly výhled na horizont. Z jejich vrcholků zářila světla chrámů a klášterů.

Cesta poutníků se vinula mezi základnami monolitů. Po stranách ji lemovaly oltáře, pokryté malými soškami, mincemi, drahými kameny, růženci a modlitebními svitky. Tad nechal na každém oltáři špetku soli, což byla přijatelná obětina, symbol respektu nevěřícího. Trpaslíci lidským bohům obvykle nevěnovali pozornost, ale drželi se moudra, že je lepší je neurážet.

Tad znovu zatahal za provaz. Ozvalo se hlasité zazvonění a začalo se odrážet od okolních skal.

Vysoko nad sebou uviděli přístřešek vyčnívající přes okraj útesu. V temném otvoru se objevil bledý obličej.

„Vítáme vás," ozval se hlas z malého trychtýře na konci velmi dlouhé mluvící trubky připevněné k útesu. Možná za to mohl přenos dlouhou kovovou rourou, ale nezdálo se, že to mluvčí myslí upřímně, naopak to znělo, že by se nejraději jakémukoli vítání vyhnul.

Tad zamával rukou a pak se naklonil k trychtýři.

„Chcem nahoru!" křikl.

V odpověď se rozhostilo zamyšlené ticho, zatímco na ně bledá tvář jen zírala z výšky.

„To je osel?" zeptal se po chvíli trychtýř.

„Jo," odpověděl Tad.

„No jen že já tady mám tahat za rumpál a vy jste mi tam naložili osla."

„Esli nechcete, aby vám někdo tahal osly na výtah, měli jste si ho udělat tak malej, aby se sem žádnej nevlezl! Moc dobře vím, že jste si tam natahali kupy dřeva, abyste si mohli postavit ty svoje baráky, takže to dáš. Šup šup, začni rumpálovat!"

Z roury zaznělo slovo, které Durham předtím považoval za název elianského jídla založeného na nudlích. O chvíli později začaly provazy skřípat a otřásat se. Výtah neochotně zahájil cestu do výšin.

„Prej žádný káry," mumlal Tad. „Pučili nám nefunkčního osla, a pak maj ještě tu drzost…"

„Věřím, že při tomhle setkání zachováš vhodné dekorum," přerušila ho Rubína.

„Ty tvoje historický spisy by byly mnohem zajímavější, kdyby se moje dekorum zdekovalo," poznamenal Tad.

„A taky by mohly být mnohem kratší," varovala ho Rubína. „Máš v úmyslu setkat se s Poustevnicí. Králové při setkání s Poustevníky smekají své koruny."

„Neboj se, cylindr sem ochotnej smeknout. A nezapomeň do toho svýho deníku napsat, jaký podfukáři sou místní půjčovny oslů."

„Proč jsi s sebou nevzal Lenora Bena? Ten je přece mluvčí jednotky."

„Páč sem ho poslal hledat další fušku. A navíc má prej osobní pravidlo, který mu zakazuje stýkat se s polobohama. Bude to v pohodě."

Výtah se mezitím dostal na půl cesty, čímž získali výhled na skoro celé údolí a další věže. Durham měl pocit, že na vzdáleném útesu vidí kozy, bílé tečky pohybující se po šedi skály. V každé věži spal bůh, případně tam byl pochovaný, v závislosti na tom, které náboženské schizma jste měli v oblibě. Na vrcholu věže sídlili Poustevníci, tři velekněží, každý vládnoucí jednou třetinou síly svého boha. Byl to jeden z těch faktů, o kterých Durham slýchával celý život, ale nikdy si nedokázal představit, že by takové místo opravdu mohlo existovat. Zadíval se na skalní stěnu jen pár metrů daleko. Opravdu tam uvnitř byl bůh? Zasazený přímo do skály, nebo možná v nějaké jeskyni? Chrápali bohové ze spaní? Osel začal žvýkat jeden z provazů výtahu, a tak ho Durham radši praštil do čumáku klackem.

Stoupali na vrchol věže boha Grimma. Každý bůh měl spousty povinností, které se táhly v podobě titulů za jejich jmény a detaily se pochopitelně lišily podle toho, kdo ten seznam sepisoval. Ale Grimmovy božské domény zněly neobvykle konzistentně. Bůh smrti, to napadlo jako první prakticky každého. Grimmovy svatyně se většinou nacházely v kryptách. Bůh kostí. To sedělo ke smrti. Bůh spravedlnosti? Durham netušil, jakou to má souvislost. Bůh rovnováhy. Tady Durham předpokládal, že to má spíš

společného něco s pojmy jako dobro versus zlo, než že by byl Grimm také patron provazolezců a akrobatů. A taky to celkem dávalo smysl vedle té spravedlnosti.

Už byli těsně pod přístřeškem, ze kterého se ozývalo rytmické klapání ozubených kol. Projeli na plošině otvorem v podlaze a Durham se při pohledu na složitý systém ozubených kol a táhel otřepal. Připomínalo mu to zážitky z podzemí Tanahaelu, které by nejraději úplně zapomněl. Mluvčí, který si stěžoval na osla, si zjevně přivolal pomoc, protože u rumpálu pracovali hned dva lidé. Jeden z nich byl Durhamovy velikosti, druhý nejméně o polovinu větší. Ozvalo se několik tupých úderů a cvaknutí, jak výtah dorazil do cíle. Menší mnich rychle zastrčil do rumpálu západky. Jeho obrovský kolega jim zdvořile pokynul, ale pak ustoupil stranou a nechal mluvit svého menšího partnera. Oba měli na zádech meče. Mnichové Grimma prosluli tím, že nemají problémy s vykonáváním spravedlnosti za pomocí ostrých předmětů.

„Já jsem bratr Vrána," řekl mnich, když se narovnal od rumpálu. Ukázal na toho za sebou, pak se zarazil, protřel si rameno a zamračeně se zadíval na osla. „Tamto je bratr Dub. Vítejte v Šedomíru. Jak vám můžeme posloužit?"

„Jdeme za Vdovou," oznámil mu Tad.

Bratr Vrána se málem rozchechtal, ale na poslední chvíli se zarazil, takže ze sebe vydal jen přidušené zvuky, jako by mu najednou něco zaskočilo.

„Zavedu vás k věži," nabídl jim, když popadl dech. „Ale měli byste vědět, že Poustevnice Lukrécie moc návštěv nemá. Za pět let, co jsem tady, ani jednu. Obávám se, že vás čeká zklamání." Jméno vyslovil s pečlivým důrazem, aby dal najevo, co si myslí o použití přezdívky.

„Pět let?" zeptala se Rubína. „Tak dlouho?"

„Nemůžu pochopitelně mluvit za Poustevnici Lukrécii."

„Ale viděl jsi ji aspoň?"

Mnich zavrtěl hlavou. „Podle zvyku Poustevníci sídlí v Bohověžích. Ale co vím, tak tady Poustevnice Lukrécie nebyla dlouhé roky."

„Tož tak to nic," vzdychl Tad. „Asi vám nenechala adresu, kam jí máte posílat poštu, co?"

Mnich znovu zavrtěl hlavou.

Tad si hodil přes rameno jednu sedlovou brašnu a pak podal vodítko osla bratru Dubovi. Obrátil se zpátky k bratru Vránovi. „No, tož nás veď. Uvidíme, esli sme akorát proplýtvali kupu času."

Vrchol skalnatého jehlanu byl velmi nerovný a klášter tak tvořila soustava menších budov postavených v různých výškách a propojených schody a visutými cestami, mezi nimiž se nacházela malá nádvoří a zeleninové zahrádky. Nejbližší domy sloužily zjevně k ubytování mnichů, ale za nimi, úplně na vrcholu, vykukoval jednoduchý, nezdobený chrám. A vysoká věž. Následovali bratra Vránu přes nádvoří a pak po schodech sem a tam. Budovy byly zhotovené ze světle šedého dřeva a schodiště z pečlivě ohlazeného kamene.

Na obloze zářilo odpolední slunce a vrhalo na ně stín věže. Působila elegantním dojmem, jelikož byla vysoká a štíhlá. V okolí se pohybovalo několik mnichů, kteří podle všeho pleli plevel. Se zbytkem šedivého chrámového komplexu ostře kontrastovaly dveře z narudlého dřeva. Nepravidelně rozmístěná zasklená okna ve stěnách věže vypadala, jako by je někdo zhotovil naprosto náhodně na místě, kde se zrovna zastavil. Durhamovi se najednou udělalo nevolno, když si uvědomil, že se má setkat s jedním z bájných Poustevníků. Jaká mohla být taková polobohyně? Bude zářit nadpozemským světlem, nebo se vznášet ve vzduchu?

U vstupu do věže visel další zvon. Bratr Vrána zatáhl za provaz. Ostatní mniši zazvonění ignorovali a dál pokračovali v zachmuřené likvidaci plevele.

„Žadatelé o audienci u Poustevnice Lukrécie," zavolal bratr Vrána k nejbližšímu oknu. Pak se obrátil k Tadovi a tázavě se na něj zadíval. „Vaše jména?"

„Tad," zavolal trpaslík k oknu. „Šéf Kobkanýrů, profesionální služby pro získávání ztracenejch relikvií. Se mnou je tu písařka Rubína a král Durham z Tanahaelu."

Durham se narovnal a snažil se působit královsky.

„Máme tu relikviu, co vám podle nás někdo zhabal," pokračoval Tad v křiku na okna. „Sem si řek, že byste ju možná chtěli zpátky. Koruna zrobená z kostí. Zní to jako něco, o co máte zájem?"

Okolní mniši přestali hubit plevel a začali sledovat nečekanou podívanou.

Dveře se otevřely.

Ústa bratra Vrány také, skoro stejně dokořán jako vstup do věže.

Nechali ho civět a zamířili po schodech nahoru.

Dostali se do pohodlného a prostě zařízeného pokoje. Durham si uvědomil, že je to uvnitř až nepřirozeně pohodlné a jednoduché, tak jednoduché, že si s tím někdo musel dát velmi pečlivou práci.

Každý lísteček všech rostlin v květináčích byl naprosto dokonalý a jasně zelený. Všechny květiny pochopitelně kvetly. Z čajové konvice na dřevěném stole stoupala pára a talíř vedle nabízel sušenky, všechny dokonale kulaté a podle vůně čerstvě upečené. Za konvicí stála stříbrná soška žáby mezi dvěma porcelánem vykládanými truhličkami. Skrze jedno okno pronikal dovnitř paprsek slunečního světla a zahaloval ženu uvnitř zlatavou září. Stála za stolem,

ruce založené před sebou. V dlouhých černých vlasech jí prosvítaly rudé pramínky a na sobě měla róbu tak složitě vyšívanou, že na tom muselo několik švadlen strávit dlouhé měsíce. Stejně jako mnichům venku jí přes rameno čouhal meč, s jílcem z nablýskaného černého dřeva se stříbrným vykládáním.

„Vítejte v Šedomíru," řekla jim. „Já jsem Lukrécie."

Rubína i Durham se uklonili. Tad také, a nadto okázalým gestem smekl svůj cylindr.

„Pěkná věža," poznamenal, když se narovnal. „Ale řek bysem, že je to trpasličí práce. Já myslel, že to všecko postavili mniši z toho, co natahali nahoru po útesu."

Koutek úst Poustevnice Lukrécie se zachvěl v náznaku úsměvu. „Prokoukl jsi nás," přiznala. „Mnichové postavili pouze opatství. Chrám a věže jsou mnohem starší. Ve skutečnosti to byly první věci, které zbudovali trpaslíci. Nová rasa, stvořená bohy ze skály odstraněné při vytvoření Bohověží. Celé tohle údolí bývala kdysi hora." Ukázala rukou na gauč u stolu. „Posaďte se, prosím."

„Jo, tendle příběh sem párkrát slyšel," poznamenal Tad cestou k pohovce a natáhl ruku pro sušenku. „Trpaslíci to vyprávěj kapičku jináč, ale tadle verze se mi taky zamlouvá. A když to vidím na vlastní oči, řek bysem, že na tom možná něco málo pravdy bude."

Rubína se usadila na okraj gauče po Tadově levici a začala se věnovat čajové konvici a svému deníku. Durham se posadil napravo od Tada a také si vzal sušenku. Sotva je ucítil, dokázal myslet jen na ně. Byly teplé a úžasné a jeho nejoblíbenější druh. Nečekal, že až se setká s jednou z nejmocnějších bytostí na světě, bude pohodlně sedět a baštit výbornou sušenku. Pravda, nikdy nečekal, že by k takovému setkání vůbec mohlo dojít.

„Ohledně tý koruny," začal Tad. „Získali sme ji na naší poslední fušce a ukázalo se, že náš původní kunčoft není ve stavu, kdy by si ji moh převzít. Tady Rubína povídala, že by vás mohla zajímat."

Písařka přikývla, ale mlčela.

„Mohla bych ji vidět?" zeptala se Lukrécie.

Tad přitakal, otevřel batoh a začal se hrabat uvnitř.

„Sebrali sme ji v hrobce v Tanahaelu," prohlásil. Vytahoval z batohu nejrůznější věci. Za chvíli ležela před ním na stole malá hromádka všemožných předmětů. Křída, železné skoby, zrcátka, kámen, který vypadal pěkně, jen když se namočil. „Dostal se k ní lič. A začal díky ní mít divoký chutě. Měl celej obrovskej seznam věcí, co musí udělat, založenej na tom, koho všeho odkrágluje a co udělá z jejich kostí. Ha, tu je." Vylovil z hlubin batohu černý pytlík, oprášil z něj pár stébel uschlé trávy, pak ho otevřel a vytáhl korunu.

Durham už málem zapomněl, jak odporná ta relikvie je. Celá vytvořená z kostí, zahnědlých a popraskaných věkem, kroužek z obratlů, proložených prstními kůstkami mířícími nahoru jako ostny. Tad ji položil na stůl mezi kolo provazu a nádobku s voskem na vousy.

„Ano, vezmu si ji od vás," řekla mu Poustevnice. Ukázala prstem na jednu z truhliček. „Uvnitř najdete odměnu, která je podle mého názoru zasloužená. Máte i mou vděčnost. Hodlám co nejdříve zjistit, jak se stalo, že se ten předmět ztratil."

Tad se zadíval na truhličku. „Tys věděla, že deme?"

„Překvapuje tě to?" Její hlas byl melodický a prostý jakéhokoli přízvuku.

„No asi ne. Jen že ti mniši venku ani nevěděli, esli tu ještě seš."

„Tam venku jsou ještě pořád nějací mniši?“

Durham si pomyslel, že to byl nějaký poustevnický žert. Doufal v to.

„A ta druhá krabica?“ zeptal se Tad.

„Nabídka. Chci vás najmout na další práci.“

Durham si všiml, jak po Tadově tváři přejely známky překvapení.

„Ztratili ste eště ňákou relikviu?“

„Ne,“ odpověděla Poustevnice. „Ale věřím, že jedna byla nedávno nalezena. A já bych byla raději, kdyby zůstala ztracená.“

Tad pomalu přikývl. „To zní jako facha pro nás. Ale proč pro nás? Nemáš ňáký ty slouhy nebo tak někoho, koho si tam můžeš poslat?“

„Jste tady, zkušení a dostupní. Jsem si jistá, že ten úkol dokážete splnit.“

„Co je to za artefakt?“

„Ve skutečnosti neznám specifika. Ale vím, že existuje muž, který právě hledá někoho, kdo by mu ho pomohl získat. Slyším to v jeho modlitbách.“

„Tož to je dost vágní zadání.“

„Jděte do Rumodůru. Dostanete nabídku práce. Vezměte ji.“

„Ta fuška, na kterou nás verbuješ, je vzít jinou fušku?“

Tad najednou mluvil na prázdnou místnost.

Paprsek slunečního světla zeslábl, zmizel a žena se vypařila společně s ním. Rostliny v květináčích náhle seschly na dávno mrtvé pahýly. Dřevěný stůl před nimi pokrývala tlustá vrstva prachu, stejně jako prázdný talíř a konvici. Durham stále cítil v puse skořici, i když se další sušenka v jeho prstech rozdrobila do vzduchu spolu s ostatními.

Zbývaly jen dvě truhličky. I koruna zmizela.

„No, tak víc infa asi nedostanem," prohlásil Tad. Otevřel jednu skřínku a překvapeně zahvízdal. Okamžitě se podíval i do druhé.

„Kde je Rumodůr?" zeptal se Durham. „Nikdy jsem o něm neslyšel."

„Tak dva a půl tejdne štreky na jih," odpověděl Tad. „Není to žádnej oficiální flek. Pirátskej přístav. Plnej pašeráků, překupníků a zlodějů. Bude to sranda. Deš s náma?"

„Já?"

„Vím, že Rubína má v plánu táhnout to s náma dál, a nikdo další, koho bych se moh ptát, tu není. Na minulý fušce ses osvědčil a určitě pro tebe najdu ňáký použití. Ale esli chceš zpátky do Tanahaelu králíkovat, nebo se vrátit ke kariéře hlídače ovcí, je to na tobě."

„Jsou všechny jako ta poslední? Kobky?"

„Kdepak," zavrtěl hlavou Tad. „Většina fušek je pohodička. Třeba tadle. Poslala by svý vlastní opičáky, kdyby si myslela, že s tím budou ňáký trable."

„Opravdu?" nadhodila Rubína. „Co když chce poslat někoho postradatelného?"

„Náš kšeft je postavenej na tom, že sme postradatelný," poučil ji Tad. „Ale my se specializujem na to, abychom se nepostrádali."

„Takže tu práci vezmeš?"

„No řek bysem, že když odejdem s oběma krabicema, tak se to bere jako souhlas." Tad znovu nadzvedl víko a zahvízdal. „Osla z toho jebne."

I. KAPITOLA

Žabí taverna měla kdysi delší jméno, dokud někdo nerozbil půlku vývěsního štítu čísi hlavou. Tad zašilhal na vybledlou malbu obojživelníka na polámaném prkně a začal lovit v paměti. Měl pocit, že by to měl aspoň zkusit, s ohledem na to, že tu něčí hlavu na náraz navigoval on sám. Bylo to nejméně deset let a vývěsní štít vypadal pořád stejně, šedý v chřadnoucím večerním světle, polámaný a smutně visící z ohnutého kování. Světlo ze zelené lucerny nad ním se marně snažilo proniknout na ulici přes tlustý nános soli a raccího guana. Tad si nejasně vybavil, jak to bylo, a zadoufal, že na něj už barman zapomněl. Trpaslík si byl celkem jistý, že to právě barmanovou hlavou zjednodušil jméno jeho vlastního podniku. Narovnal se, zhluboka se nadechl vzduchu plného přístavních pachů a vyrazil po molu, až se pod jeho botami tupě rozdunělo. Dveře taverny tvořilo jen pár prken stlučených dohromady a atmosféra uvnitř v zásadě odpovídala té ve zbytku Rumodůru. Chcíplé ryby a hnijící mořské řasy, jen s dodatkem různých typů štiplavých dýmů, zvětralého piva a spousty rumu.

Žába bylo jedno z těch míst, kde se na vás všichni zadívali, jen co jste vlezli dovnitř. Štamgasti se většinou snažili identifikovat, jestli jste kapitán, kvartýrmistr nebo někdo irelevantní. Většina klientely totiž buď hledala práci, nebo se jí zoufale snažila vyhnout. Tad s radostí zapadl do irelevantní kategorie, což se mu na Žábě vždycky líbilo.

Nikdo mu nevěnoval větší pozornost jen proto, že byl trpaslík. Přístav Rumodůr zaplňovaly posádky všech možných ras ze všech moří a kontinentů a bylo to jedno z mála míst mimo pohoří Kladipádu, kde trpaslíci představovali prostě jen někoho dalšího v davu. V hostinci se dali najít gnómové, goblini, lidé a elfové. V zadní části dokonce i pár orků, kteří hráli nějakou hospodskou hru. Podle všeho se skládala z bodání se do prstů noži a následného bolestivého řvaní. Uvnitř popíjelo i několik trpaslíků, ačkoli většinu z nich tam poslal sám Tad v průběhu poslední hodiny a půl jako diskrétně rozmístěnou zálohu pro případ potíží.

Kýzix postávala nahoře na ochozu, dlouhé kníry mokré od pivní pěny. Gong v důsledku své velikosti zabral hned dvě barové židličky na vzdáleném konci místnosti, ale obsluze to nevadilo, jelikož si objednával drinky po dvou. Trpaslíci z týmu předvoje byli přesně ti, kteří se hodili jako záloha v hospodské rvačce. Někde se prohánět i Mungo, zamaskovaný za gnóma. Byla to role, která mu šla výjimečně dobře, koneckonců byl ve skutečnosti gnóm.

V randálu uvnitř Tad zachytil zahvízdání. Pocházelo od Rubíny, která seděla zády ke zdi poblíž litinových kamen. Vysoký špičatý klobouk jí stále trůnil na hlavě a vrásčitý obličej částečně maskovala nezapálená dýmka. Vypadalo to neškodně, ale zároveň to byl taky signál, že schůzka působí bezproblémově. Kdyby se z dýmky čoudilo, znamenalo by to problémy, jelikož Rubína nekouřila.

Tad zamířil jejím směrem a zapálil si doutník, aby lépe zapadl. A taky proto, že měl doutníky rád. Jejich potenciální klient seděl naproti Rubíně. Byl to muž na prahu středního věku, vyhublý na kost a s pokožkou barvy lékořice. Z jeho dýmky kouř vycházel a doplňovaly ji pletená čepice

a odřená kožená klapka přes jedno oko. Šklebil se od ucha k uchu a předváděl tak, že má méně zubů než očí. Nicméně jeho plášť vypadal kvalitně a klobouk vedle na stole ho prohlašoval za lodního kapitána. Tad mu pokynul hlavou na pozdrav, jen co dorazil ke stolu, a sedl si vedle Rubíny k čekajícímu panáku rumu. Na Rubínu se v tomhle dalo spolehnout, i když sama si hýčkala hrnek čaje. Tada by nikdy nenapadlo, že by něco takového mohli u Žáby servírovat.

Kapitán se natáhl přes stůl a Tad mu stiskl ruku. Námořníkova pokožka byla vyschlá a šustila jako starý pergamen, což sedělo k jeho hlasu.

„Mistr Tad, řek bysem," prohlásil šišlavě s notnou dávkou iskadeanského přízvuku.

„Jo," přikývl hlavou Tad, byť se mu výslovnost způsobená přízvukem moc nezamlouvala. Kapitán mluvil tak dlouze a šišlavě, že to znělo spíš jako Miftr Dáda.

„Samona sem já. Kapitán *Chlemtavý sosny*."

Tad překvapeně zamrkal. „Ty sis pomenoval šíf *Chlemtavá sosna*?"

„Mám to z tabulky v knížce. Sebereš první písmeno svýho jména a najdeš si podle toho první slovo na jedný stránce, a podle písmena příjmení na druhý dostaneš celý jméno svý lodě."

„No, to asi vysvětluje, proč se lodě menujou tak divně. O tý knížce sem teda nevěděl."

Samona moudře pokýval hlavou. „Máme kupu námořnickejch tradic. Tak moc, že se to nedá uhlídat, když netrávíš každej den na palubě a nekřižuješ moře."

„Samona pro vás má návrh," řekla Rubína. Tad si všiml, že se zase vyčleňuje. Přestože už s nimi byla na půl tuctu výprav, pořád se považovala za písařský doprovod, ne členku týmu. „Poněkud nezvyklý," pokračovala písařka.

„No tak šup, ven s tím," prohlásil Tad a napil se rumu. Byl sladký, s náznakem toho, že kolem něj kdysi proběhla neopatrná limetka.

„Přímo k byznysu," zagestikuloval Samona svou malou dýmkou. „To se mi líbí."

Tad pokrčil rameny. „Nemá smysl se kamarádit, pokad nebudu vědět, esli spolu budeme makat."

„No jasan a sosna," přikývl Samona. „Mám jednu historku, co musím povyprávět. Dej signál svý posádce, že si má dát eště další rundu. Sem si jistej, že jich tady pár máš, stejně jako já." Tad se ušklíbl, ale žádný signál nedal. Dát si další rundu, to byl trpasličí standard. Tad si nedokázal vzpomenout, jestli vůbec mají domluvený signál k opaku. Trpaslíky prostě nikdy nenapadla situace, kdy by se nehodilo dát si další pití.

„Povyprávím ti legendu o Oblačným moři. Slyšels o něm někdy?"

„Párkrát se někdo zmínil," odpověděl Tad. „Mimo hlavní trasy se moc neplavím. Slyšel sem, že většina šífů se Oblačnýmu vyhejbá."

„Jo, ty poctivý rozhodně. Některý z nás se s těma vodama znaj trošku líp. Je to přímo v srdci Mozajkovejch ostrovů. Piráti a pašeráci na těch ostrovech vířej jak hejno much kolem hoven. Piráti tam hledaj útočiště a pašeráci náklad a informace o trasách. Normální loďstva se tam tomu vyhejbaj, kromě pár hlavních tras. Není to moc zmapovaný, všude samý šutry a útesy, spousta míst, kde by se mohl nějakej prevít schovat a pak tě napadnout zezadu. Moc dobrý místo, kam se zašít, a lodě v těch vodách většinou maj nějakej zašívací důvod."

„A ty seš která sorta?" zeptal se Tad. „Piráti zrovna nepatřej mezi naše obvyklý zákazníky."

Samona rozpřáhl ruce. „Kdepak, mistře, já sem poctivej pašerák. Kecal bych, kdybych tvrdil, že sem zamlada nebyl v jedný nebo dvou divočejších posádkách, ale já se bojům radši vyhejbám, místo abych je vyhledával."

„A co pašuješ?"

„Jen luxusní zboží, mistře. Pašerákuju poctivě a čistě. Nic živýho, jen malý drahý kousky."

„Sem si jistej, že seš v těch vodách úplnej maják morálky. Pokračuj, poslechnu si tu historku celou."

Samona nasál kouř z dýmky. V důsledku chybějících zubů to vypadalo, jako by se mu ústa najednou smrskla.

„V Mozajkách sou skoro dva tisíce ostrovů. Některý sotva větší než želva, jiný vysoký jako hrady, na některých sou malý přístavy, jinde obrovský jeskyně, do kterejch se dá přímo vplout i s trojstěžníkem. A ještě víc než ostrovů tam maj legend a duchařinek."

„Duchové mrtvých. Strašidelné historky," vysvětlila Rubína, než se Tad stačil zeptat, co že to je duchařinka.

„Jojo, duchové," přikývl Samona. „Na dně průlivů skončila kupa lodí, a ne všichni námořníci našli klid. Ale ta moje historka je o jednom z těch ostrovů. Říká se mu Černomlžák. Černomlžnej ostrov." Kapitán to jméno vyslovil tak, aby mu dodal zlověstný nádech.

„Skoro každou noc je nad Mozajkama mlha. Velký ostrovy z ní vyčnívaj jak zuby, ale malý se schovávaj a nevidíš je, dokud ti jejich útesy nerozervou dno. Ostrovy sou v noci jak velký temný stíny. Oblačný moře uprostřed Mozajek je jako oko. Obrovský, prázdný, totálně zamlžený. Přeplout ho trvá skoro tejden. Prej je to místo, odkad se ta mlha vůbec bere. Je to nejrychlejší cesta přes Mozajky, takže to fakt láká lodě poctivý i ne moc poctivý. Ale Oblačný moře, to sou divný vody."

„Divné vody?“ zeptala se Rubína. „To je zvláštní termín.“

„Je to flek v oceánu, kde je magie furt silná. A když se magie, moře a mlha daj dohromady do trojky, tak z toho vznikaj všechny možný šílenosti. Oblačný moře a ostrovy kolem něj jsou divoký a těžko říct, jestli je to trik tý mlhy, nebo toho, co se v ní schovává.“ Samona se předklonil a pokračoval tišeji s výhrůžným gestem obou rukou. „Někde v Oblačným moři je Černomlžnej ostrov. Je jako ostatní ostrovy, temnej stín v mlze. Ale je uprostřed Oblačnýho moře a tam žádný ostrovy nejsou. Žádnou loď, která kdy připlula k Černomlžáku, už nikdy nikdo neviděl.“

Následovala dramatická pauza, kterou přerušil Tad dotazem: „Jak to myslíš, že tam žádnej ostrov není?“ Musel obdivovat Samonův herecký talent, včetně speciálních efektů způsobených tím, že žena u vedlejšího stolu naklonila lucernu tak, aby kapitánův obličej zahalil stín. Tad předpokládal, že je to někdo z jeho pašerácké posádky.

„Je jak jeho jméno,“ vysvětlil Samona. „V srdci moře je velkej oblak černý mlhy. Legendy říkaj, že na něj narazíš bez varování. Pluješ mlhou a najednou je všude tma a tvoje loď už z ní nikdy nevypluje,“ zašeptal kapitán výhrůžně, poulil přitom oči a dramaticky gestikuloval.

„A když ne, tak kde se pak berou ty historky?“ zeptal se Tad skepticky.

„Že už žádná loď nevypluje, neznamená, mistře, že ji někdo neviděl plout dovnitř,“ odpověděl Samona. „Sám sem to na svý vlastní oko viděl. Vím, že to nejsou jen kecy z rumu. Dva týdny zpátky sem plul v konvoji s kapitánem Marinem a *Kátiným frťanem*, škunerem, malým a rychlým. Křižovali jsme přes Oblačný moře, když se zvedl vítr a já za náma uviděl další loď. Piráti. Měli s sebou počasnýho čaroděje, silnějšího, než co sme měli my, a tak je vítr hnal rychlejc.

Dal sem signál Marinovi a rozdělili sme se. Byla to nejlepší šance, co sme mohli mít. Lodě v bouři, nepředvídatelný proudy, mlha, snadný se ztratit."

Piráti zamířili za *Frťanem* a dostali se dost blízko, že mu řetězovkou z onageru pocuchali plachtoví. Tím ti mizerové pod černou vlajkou už *Frťana* snadno doháněli. Ale pak se najednou z deště a mlhy vyloupl ostrov, temnej oproti obloze. Akorát to nebyl žádnej ostrov.

Kátin frťan k němu zamířil. Možná to viděli jako svou jedinou naději. Možná si ho prostě nevšimli včas. Pirát to zkusil otočit, ale čarodějnej vítr v plachtách se nedal tak rychle vypnout. Na vlastní oko sem sledoval, jak se kolem nich sevřela temnota jak černej kouř. Nejdřív kolem jedný lodě, pak kolem druhý.

Slyšeli sme, co se stalo. To důležitý. Řev, pak zvuk, jako by ty lodě něco rozkousalo, až trupy praskaly jak vaječný skořápky. Museli sme to otočit, jinak by nás to zbaštilo taky. Čekali jsme poblíž do rána, ale když vysvitlo slunce, žádný lodě ani ostrov. Jen prostě samý moře a trocha mlhy."

„Moment," zarazila kapitána Rubína. „Chceš říct, že ten ostrov tam není vždycky?"

„Kdyby jo, tak bysme věděli, jak ho obeplout, babi. Ale já ho viděl. Vím, kde je. A myslím, že vím něco, co ostatní ne. Znám tajemství, kdy tam ten ostrov je a kdy ne."

„Takže teď víš, jak ho obeplout," prohlásil Tad. „Problém vyřešenej."

„Chviličku o tom přemýšlej, mistře trpaslíku. Legendy o Černomlžným ostrově se táhnou, co kdo pamatuje. Kdo ví, kolik lodí tam zmizelo? Pašerácký, pirátský, obchodní, naložený vším možným. Na tom ostrově se toho ztratilo tolik, že by to mělo dát poklad hodnej krále."

„Přijde mi, že sháníš posádku dobrodruhů, a to my nejsme," namítl Tad. „My sme Kobkanýři. Lodě, oceány a stínový ostrovy nejsou něco, v čem bysme se vyznali, a o špekulativní hony na poklady taky nestojíme. Uznávám, poklady mám rád, ale není to naše hlavní motivace. My jedeme v zakázkovejch akvizicích a likvidacích. Většinou si nás najímaj králíci pro svý království, ne pašeráci."

„Tade?" řekla Rubína s náznakem varování v hlase.

„Jo, ale todle je ta tvoje akvizice!" zamával rukama Samona. „*Kátiň frťan* něco vezl. Náklad z Iskae, mířící do Písně. Náklad, kvůli kterýmu nebude mít Obeahmon radost, že sem mu ho ztratil." Kapitán na sucho polkl. „Zastupuju jejich zájmy."

„Ty?" ujistila se Rubína a ukázala na něj svou dýmkou. „Pašerák? Zastupující kněží Iskae?"

„Obeahmon má spoustu lidí na různejch místech a já sem jednou za čas jeden z nich. Moje služby se jim na spoustu věcí hoděj. Nechci vás verbovat na lov na poklady. Oni chtěj svůj náklad zpátky. A chtěj, abych zdůraznil, že to není náklad, co by bylo vhodný nechat ležet v tý mlze."

Tad si zapálil další doutník a mávl rukou, aby si objednal rum. Donesl mu ho mladý klučina, drobný a hnědý jako ořech, a trpaslíkův stříbrňák mu zmizel v dlani jako kouzlem. Tad se napil, mrkl na Rubínu a zašklebil se na Samonu. „Artefakt, co je třeba najít. Nebezpečný místo, co je potřeba zabezpečnit, a hromada vraků na vyrabování jako bonus. Tak to vypadá, že todle je fuška pro Kobkanýry."

Rubína si s úlevou oddechla.

Samona věnoval trpaslíkovi úsměv odhalující holé růžové dásně. Vytáhl kousek papíru, kalamář a brk. Něco naškrábal na papír, pak ho složil a posunul přes stůl k Ta-

dovi. Trpaslík nahlédl dovnitř, odfrkl si a přidal pár vlastních škrábanců, než papír vrátil Samonovi. Ten se podíval a znovu se bezzubě zašklebil.

„Tak to vypadá, že máme společnej kšeft, mistře."

Zacinkání jejich skleniček s rumem znělo jako hudba. Pravda, trochu opilá a neladící, ale hudba.

2. KAPITOLA

„Činím správně, když předpokládám, že se výprava bude provádět na palubě *Chlemtavé sosny*?“ zeptal se Mungo.

Stáli na molu před Žábou, jelikož jiné možnosti ke stání se nevyskytovaly. Všude byla mola. Většina Rumodůru stála na vyvýšených kůlech, zabodnutých do dna mělké zátoky. Několik čtverečních kilometrů doků, mol a přístavišť tulících se k šelfu, za kterým byla voda dost hluboká, aby v ní mohly pohodlně plout lodě. Budovy představovaly přístřešky stlučené ze všeho možného, nasypané halabala na sebe až do výšky několika pater. Ta nejvyšší se nejistě nakláněla sem a tam nad dřevěnými cestičkami kousek nad hladinou. Provazové mosty a lávky křižovaly vyšší patra jako síť značně opilého pavouka, který se rozhodl použít cokoli, co moře vyplavilo. Táhly se mezi komíny plivajícími do vzduchu oblaka páchnoucího kouře a občas je křižovaly šňůry s prádlem. Na balkónech okouněly temné postavy a v bočních uličkách číhaly podezřelé stíny. Poblíž někdo odpaloval ohňostroj, takže prkna simulující ulice zářila střídavě zeleně a červeně. A pod vším tím se nacházela Mělčina. Co si Tad pamatoval, bylo lepší o ní nepřemýšlet. Vedly tam všechny záchody a výsledný zápach spolu s rozlitým rumem z tavern vysloužil přístavu jméno Rumodůr. A s ohledem na to, jaký typ městečka to byl, s sebou odliv většinou odnášel z Mělčin i nějakou tu mrtvolu. Všichni věděli, že Mělčinami vede

hned několik tras pašeráků a cizinci tam nejspíš nejsou vítaní.

Na to všechno shora shlížely pevnosti. Kdysi byla zátoka rozdělena mezi dvě válčící království. Ta už dávno neexistovala, ale jejich rozpadající se pevnůstky zůstávaly a prázdnými okny se na sebe dívaly přes zátoku. Pozůstatky jižního opevnění byly menší a často měnily majitele, většinou stěhující se žoldnéřské kumpanie. Ale severní měla velkou cenu, jelikož většina kamenných zdí ještě stála. Tam žil pirátský král Rumodůru. Ve zbytcích světla zapadajícího slunce se daly rozeznat sloupy kouře stoupající zpoza opevnění. Kapitán se zrovna neplavil po moři.

Eskorty Tada i Samony se k nim přidaly venku ve večerním prosoleném vzduchu. Gong a Kýzix si své protějšky podezřívavě přeměřili. Mungo si znovu připevnil falešný plnovous z kočičí srsti, nejspíš spokojený, že se může znovu věnovat své obsesi a považovat se za trpaslíka. K Samonovi se připojili dva námořníci. Žena s dlouhými řídkými vlasy, která seděla u vedlejšího stolu, a šlachovitý chlápek, který v minulosti několikrát flirtoval s kurdějemi, ale nikdy se neodhodlal do toho praštit a aspoň jim koupit drink. Přidal se k nim i mrňavý číšník, a až venku si Tad uvědomil, že je to elf, s čapkou staženou přes uši, aby je zamaskoval. Přestože byl součástí Samonovy posádky, Tadovy peníze za rum sbalil pro sebe.

„Jo, takovej je plán," odpověděl Samona gnómovi. Kapitán si nasadil svůj kapitánský klobouk a naklonil ho do pečlivě vypočítaného úhlu. „Je to pašeráckej škuner, stavěnej na extra náklad. Spousta prostoru na cokoli, co budete potřebovat."

„Budem o tom muset přemejšlet," řekl Tad. „Musíme někde schovat naše káry a ustájit medvoly. A někde

uskladnit věci, co nejsou přenosný. Bude trvat tak den, než to všecko dáme do richtiku."

„Čím dřív, tím líp," prohlásil Samona. „Ostrov si dělá, co chce. Času moc není."

„V pohodě. Kdo je teďka v pevnosti?"

„V Úsvitburgu je Stovka čepelí. Žoldácká kumpanie z Temalu."

„A fakt je jich stovka?"

„Ne. Snažej se verbovat. Ale v přístavu jim zbývaj jen ožralý trosky, který nevezme žádnej lodní kvartýrmistr. Ve Fort Noci je Vysmátej Lojza. Současnej pirátskej Lord Rumodůru."

„Jeho pirátský jméno je Vysmátej Lojza?"

„Nemůžem být všichni Rumžralok nebo Krvofous."

„Existuje fakt dlouhej seznam možnejch jmen po Rumžralokovi, než se dostaneš až k takovým, jako je Vysmátej Lojza."

Samonovy tváře se smrskly v úšklebku. „Pojď, ukážu ti loď. Tvoje posádka může kdykoli přijít a začít nakládat. Pokud budete potřebovat s něčím pomoct, stačí mi říct." Pak vyrazil po molu. Ostatní se za ním promptně rozdělili do dvou skupinek, které se snažily kráčet bok po boku.

Rumodůrský přístav byl dlouhý. Mola se táhla do nitra zátoky jako zuby na hřebeni. Byla to spíše zastávka pro doplnění zásob a odpočinek pro posádky než obchodní přístav. Jen málo nákladů mířilo přímo do Rumodůru nebo z něj, alespoň těch legálních. Ale nacházel se na nezabraném území, tak daleko od sousedních království, že si žádné z nich nedokázalo v přístavu udržet vliv v prosazování zákona. Z lesa stěžňů viselo aspoň dvacet různých vlajek, některé z tak vzdálených zemí, že je Tad nepoznal, a spousta z nich nejspíš ani žádné zemi nepatřila. Piráti a privatýři.

Nejdelší molo se táhlo uprostřed a kotvila u něj ta největší loď, obrovská, černá, s rudými plachtami a bílou lebkou na černé vlajce lenivě povlávající ve vánku.

„Prosím, řekni mi, že tahle je tvoje," poznamenala Rubína.

„Pomalá herka," odtušil Samona pohrdavě. „To je *Černej nůž*, loď Vysmátýho Lojzy."

„Jako kudla moc nevypadá," prohlásil Tad.

„Řek bysem, že to jméno mělo působit výhrůžně," pokrčil rameny Samona. „Černý kladivo by asi bylo výstižnější. Vidíš ten onager na čelní palubě? Celej kýl lodi je postavenej tak, aby přežil kopanec při výstřelu. Dokáže ti prohodit šutr skrz naskrz lodí na půl míle daleko. Číhá vzadu a dělá do cílů díry, zatímco je menší lodě doráží a berou kořist. Má stovku vesel na manévrování a vyšší rychlost, než by taková těžká mrcha normálně zvládla. A má tak velkou posádku, že je ve městě jasně vidět, když je na moři. Kdepak, *Sosna* je pašerácká loď, štíhlá a rychlá. Támhle, to je moje kráska."

Chlemtavá sosna kotvila vedle skladiště, na němž někdo podle vývěsního štítu v horním patře provozoval kavárnu, předpovídání budoucnosti a prodával žertovné hrnky na grog. Stažené plachty škuneru byly nefritově zelené, ladící se smaragdovým trupem lemovaným rudě.

„No, to je ale mořská panna," prohlásil Tad. Naklonil hlavu a zašilhal na ni zblízka. „Hrozně… poučná. Anatomicky edukokativní."

Samona na něj mrkl svým jediným okem.

„Máme povolení vstoupit na palubu, kapitáne?" zeptal se Tad.

Samona přistoupil k lávce, grandiózně se uklonil a vyzval je ke vstupu. Loď byla převážně prázdná. Na zadní pa-

lubě se flákal párek námořníků. Jeden z nich na pozdrav cvrnkl prstem do svého klobouku.

„Zmínil ses, že ses plavil," řekl Samona Tadovi. „Ty seš námořní trpaslík? Takovejch moc není."

„Vždycky jako pasažér," odpověděl Tad. „V moři se nedají kopat díry, takže ho trpaslíci nechávají bejt."

Samona ukázal na dveře za kormidlem.

„Tam je moje kapitánská kajuta."

Žena s řídkými vlasy beze slova zmizela v podpalubí. Vychrtlý muž se uklonil a otevřel jim dveře. Samona vstoupil jako první, následovaný Tadem, Rubínou, elfem a Mungem. Gong a Kýzix zůstali na palubě jako stráž. Tad si nebyl jistý, jestli by Gong vůbec prošel dveřmi a vešel se do kajuty. Plavba na lodi bude pro velkého kulatého trpaslíka náročná.

Kajuta byla samé zlaté světlo a zářící naleštěné dřevo. Zadní stěnu lemovala okna, ze kterých v tu chvíli nebyl žádný rozumný výhled, ale Tad si dokázal představit, že během plavby to může být příjemné. Na stěnách visely mapy a pár poliček zaplňovaly hromady knih. Většinu kajuty zabíral stůl s židlemi okolo. Samona je gestem vyzval, ať vezmou místo. Tad si vybral židli vzadu vpravo, jelikož nechtěl sedět zády ke vstupu. Rubína se opřela o stěnu za ním. V ruce měla svůj deník, připravená zaznamenat celé setkání. Elf si sedl naproti a Mungo usedl zády ke dveřím, aniž by to vypadalo, že by se tím jakkoli trápil. Samona vytáhl z jedné skříňky láhev vína a poháry. Zatímco naléval, kývl hlavou směrem k námořníkovi u dveří.

„Todleto je můj kvartýrmistr Skulk."

„Sem poctěnej, že ho poznávám," řekl Tad. „Todle je Rubína, písařka z Athenaea, a tamto můj techničíman trpaslík Mungo." Slovo trpaslík zdůraznil a výmluvně zvedl

obočí. Samona si jednu dlouhou sekundu prohlížel gnóma s plnovousem z kočičích chlupů a pak téměř neznatelně pokrčil rameny.

„Trpaslík Mungo," přikývl. Položil na stůl tác se sýrem a pak si sám sedl přímo pod okna.

„A tohle?" ukázal prstem na elfa.

„Ehm," začal nejistě Tad. „Já myslel, že elf patří k tobě."

„Ne. On není z tvý posádky?" ujistil se Samona. Tad zavrtěl hlavou.

Všichni v tu chvíli sledovali elfa. Ten se rozvaloval na židli a šťastně se na ně usmíval. Vzal z tácu nůž na sýr a zacinkal s ním o pohár.

„Připijme si!"

Elfů je tolik druhů jako brouků, ale stejně jako hmyzí larvy i oni vypadají jako děti prakticky stejně. Změní se, až když dospějí a připoutají se ke svému domovu. Lesní elfové se připodobní stromům, vodním elfům narostou ocasy a prohlásí se za mořské víly a víláky, elfové oblohy se stanou harpyjemi. Existovaly stovky různých variací. Občas některý z elfů proměnou neprošel, typicky když vyrůstal ve městě. Říkalo se jim šedí nebo béžoví elfové, podle toho, ve kterém kraji jste zrovna byli. Bahenní elfové, pokud jste je chtěli urážet.

Bahenní elf byl velký asi jako desetiletý lidský chlapec, štíhlý, s kůží opálenou sluncem dohněda. Když si sundal čapku, odhalil neučesané hnízdo blonďatých vlasů a dlouhé špičaté uši. Jeho oči měly skoro mandlový tvar, díky čemuž lidi považovali ty hajzlíky za neodolatelné. Na tváři měl nasazený typický samolibý úsměv, který Tada vždy lákal k pořádné ráně pěstí, aby všichni od začátku chápali, jak se věci mají. Tenhle konkrétní elf nejenže dokázal odposlechnout jejich schůzku v Žábě, ale drze nakráčel přímo na palubu.

„Pirát nebo pašerák, hlavně ať je kamarád," prohlásil elf a pozvedl pohár. Napil se a znovu se vesele ušklíbl.

„A ty seš kdo?" zeptal se Samona. Sice se stále tvářil bezvýrazně, ale rukou pomalu vytahoval z pochvy šavli.

„Čórhalíř," prohlásil elf, natáhl ruku a zastříhal ušima. Nijak ho nevyvedlo z míry, že mu jí nikdo nechtěl potřást. „Tak, když jsme už všichni tady, můžeme začít!" dodal vesele.

„Vysvětlíš mi, co děláš na mý lodi, a vysvětlíš mi to teď hned," zavrčel Samona.

Elf roztáhl prsty na své stále natažené ruce a na stůl něco dopadlo. Zářilo to a po nárazu zazvonilo. Malý mosazný zvoneček.

„Aha," řekl Samona a ramena mu poklesla. Vrazil šavli zpátky do pochvy. „Zpěváci."

Tad nereagoval tak silně jako pašerák, ale musel uznat, že se situace dost zhoršila. Pár věcí mu v hlavě zapadlo dohromady.

„Říkals, že to byl náklad pro Píseň."

Samona přikývl se sevřenými rty.

Zvoneček bylo jejich znamení. Tad se nikdy se žádným ze Zpěváků nepotkal, ale měli opravdu ošklivou pověst. Původně seveřanský kult tvrdě prosazoval své náboženství a zkonvertoval většinu okolí chrámu pod hrozbou mečů.

„Jen zastupuju zájmy skupiny, která touží získat zpět svůj náklad," řekl Čórhalíř. „Mám vám pomoci s vynaložením veškerého možného úsilí na jeho záchranu." Na tváři měl stále ten samolibý úsměv. „Moc rád vás všechny poznávám. Zvlášť tebe, mistře trpaslíku," řekl Mungovi. Gnóm na něj podezřívavě šilhal skrz své brýle.

„Věřím, že jsme se chystali probrat detaily výpravy, že ano?" pokračoval elf.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Mlha, moře, mordýři**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.